

Leden 2004

[Uvod](#) [Rady](#) [Minutové nesmysly](#) [Minigalerie](#) [Blahopřejeme](#) [WINTER BALL](#) [Mše](#) [Děkujeme](#)

Milí přátelé,

vkročili jsme do nového roku, který je pro mě už pátým v pořadí mého působení ve Spojených státech. Ve srovnání s některými z Vás, kteří žijete v USA velmi dlouho, je to velice krátká doba, ale přece jenom je to kus života. V tomto roce mě čeká přemístění do jiné farnosti a tím také změna kontaktu na mě. Včas dám vědět novou adresu a nové telefonní číslo. Nová farnost by měla být v Astorii a tak bych měl blíže k lidem z české komunity, kteří žijí buď přímo v Astorii nebo v blízkém okolí.

Jak mnozí víte, tento časopis je placen z Vašich dobrovolných příspěvků. Chtěl bych Vám velmi poděkovat za Vaši podporu a dopisy, které od Vás dostávám. Náplň časopisu Zvon zůstane i tento rok přibližně stejná: krátké informace, duchovní četba, čtení na pokračování. Také budu pokračovat s velmi oblíbenou minigalerií krajanů.

Vložme celý rok 2004 do rukou Božích, ať nás chrání a přivede zdárně nejenom ke konci tohoto roku, ale i celého našeho pozemského putování.

*Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr.
Antonín*

Rady zkušeného d'ábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený d'ábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách= Dábel, Pacient=člověk , kterého má Tasemník přivést do pekla.

20. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

s velkou nelibostí zjišťuji, že Nepřítel prozatím násilím ukončil Tvé přímé útoky na pacientovu cudnost. Měls vědět, že On to tak nakonec udělá pokaždé, a měls včas skončit. Vždyť takhle Tvůj člověk objevil nebezpečnou pravdu – že tyto útoky netrvají věčně. Ted' už nemůžeš užívat naší nejlepší zbraně, totiž

toho, čemu věří hloupí lidé: že se nás nezboví jinak než tím, že se nám poddají. Už ses asi snažil ho přesvědčit, že cudnost je nezdravá, že?

Ještě jsem od Tebe nedostal zprávu o mladých ženách z jeho okolí. Pošli mi ji co nejdříve; pokud ho nedokážeme svést sexualitou k necudnosti, alespoň se pokusíme zatáhnout ho do vhodného manželství. Prozatím bych Ti dal několik rad, do jakého typu ženy by se měl zamilovat – mám na mysli fyzický typ – pokud se už nezmůžeme na nic lepšího.

Tuto otázku za nás ovšem zhruba rozhodli ti duchové, kteří v naší hierarchii zastávají mnohem hlubší místo než my dva. Tito velmistři vypracovávají všeobecné pokyny k tomu, aby v každé době směřoval sexuální „vkus“ lidí nesprávným směrem. K tomu využívají úzkého okruhu populárních umělců, módních návrhářů, hereček a reklamních agentů, kteří určují, jaký typ je právě v módě. Snaží se každého odvést od těch příslušníků opačného pohlaví, se kterými by nejspíše mohl uzavřít duchovně prospěšné, šťastné a plodné manželství. Tak už po dlouhá staletí vítězíme nad přírodou v tom, že některé druhotné mužské rysy (jako třeba vousy) jsou téměř všem ženám nepříjemné – a to je důležitější, než si asi myslíš. A mužské chutě měníme často. Kdysi jsme je vedli k obdivu sošného a aristokratického typu krásy; tím jsme spojili mužskou domýšlivost s jejich sexuálními touhami a ponoukali je k tomu, aby se lidská rasa rodila hlavně z arogantních a hýřivých žen. Jindy jsme zase zvolili přehnaně ženský, malátný a melancholický typ, aby bylo vždy dost ženských vrtochů, zbabělosti, falše a malosti, které k němu patří. Ted' míříme zase jiným směrem. Dobu valčíků vystřídal období jazzu a my vedeme muže k obdivu těch žen, jejichž těla jde jen těžko rozlišit od chlapeckých. Protože tento druh krásy pomíjí ještě rychleji než většina ostatních, jitríme tak trvalý ženský strach ze stárnutí (s mnoha skvělými výsledky) a působíme, že pak méně chtějí a méně dokážou rodit děti. Ale tím jsme ještě neskončili. Dosáhli jsme toho, že společnost podstatně více dovoluje zpodobovat zdánlivou (neskutečnou) nahotu v umění a vystavovat ji na jevišti nebo na pláži. Samozřejmě to všechno falešně: postavy na obrazech jsou nakresleny nepravdivě; těla skutečných žen v plavkách nebo přiléhavých kalhotách jsou ve skutečnosti stažena a zpevněna, aby vypadala pevnější a útlejší, než to příroda zralým ženám dovoluje. Ale zároveň učíme moderní svět věřit, že je to „otevřené“ a „zdravé“ a že se vrací zpět k přírodě. Mužské touhy tím vedeme stále více k něčemu, co neexistuje; úloha zraku v sexualitě je stále důležitější a jeho požadavky jsou stále troufalejší. Jistě si snadno představíš, k čemu to povede!

Taková je tedy naše obecná strategie. Ale uvnitř tohoto rámce můžeš pacientovy touhy podporovat ještě v jednom ze dvou směrů. Když pozorně pohlédneš do srdce kteréhokoli muže, zjistíš, že se mu v myšlenkách zjevují alespoň dvě imaginární ženy – pozemská a pekelná Venuše, a že jeho touha závisí na tom, ke které z nich se upíná. Jeho touha po prvním typu je přirozeně přístupná a je skrznaskrz zabarvena tím zlatavým světlem úcty a přirozenosti, které tak nenávidíme. Po tom druhém typu ženy touží brutálně a chce po ní toužit brutálně; nejvhodnější je k tomu, aby ho od manželství odvedla úplně, ale muž by se k ní i v manželství choval jako k otrokovi, ke svému idolu nebo ke spolupachateli. Jeho láska k prvnímu typu ženy by mohla přinést to, co Nepřítel nazývá zlem, ale jen náhodou; muž by si přál, aby ještě nebyla vdaná za někoho jiného, a litoval by, že ji nemůže milovat otevřeně. Ale u druhého typu žen touží právě po tom zlu, které cítí; jde mu právě o tu „příchuť“ v její chuti. Přitahuje ho zjevná živočišnost, náládovost, lstivost nebo krutost, kterou vidí v jejím obličejí; na jejím těle vidí něco zcela jiného než to, čemu obvykle říká „Krása“ – něco, co ve své rozumné chvíli může dokonce popsat jako oškřivost, ale čím my dokážeme podráždit obnažený nerv jeho tajné posedlosti.

Pekelná Venuše je bezpochyby nejvhodnější jako prostitutka nebo milenka. Ale pokud Tvůj člověk je křesťan a zná dobře všechny ty nesmysly o neodolatelné a všeomlouvající „lásce“, často ho lze přivést k tomu, aby si ji vzal. A to se velice vyplatí. „Volná láska“ a masturbace sice možná selhaly, ale existují i jiné, nepřímé metody, jak člověka zahubit pomocí sexu. Mimochodem: tyto metody jsou nejen účinné, ale i rozkošné; dokážou člověka učinit nešťastným dokonale a nadobro.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

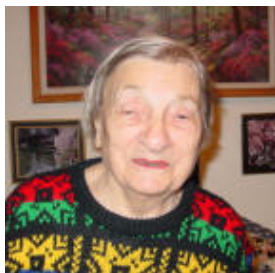
Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy – jedna myšlenka

Kazatel byl široko daleko znám svou výmluvností. Přátelům se však svěřil, že jeho květnatá řeč nikdy nemá zdaleka takový účinek jako Mistrovy prosté proslovy.

Když s Mistrem strávil týden, věděl přesně proč.

„Když mluví," pravil kazatel, „jeho řeč zhmotňuje ticho. Moje řeč, žel, zhmotňuje myšlení.“

Minigalerie krajanů

Vyprávění paní Nadi Horákové je velmi pestré a dalo by se poslouchat celé hodiny. Její životní příběh se skládá z mnoha drobných nenápadných příhod, které si do detailu zapamatovala, i když se odehrály před několika desítkami let. Alespoň některé jsem zaznamenal.

Tak nejdříve bychom mohli začít v Československu, že?

Narodila jsem se v Jiříkovicích, okres Brno. Můj otec byl učitelem. Jednou utíkal v bouři na vlak, který nejel a on šel pak pěšky do školy. Dostal zápal plic a zemřel – bylo mu asi pětatřicet let. Já jsem byla tehdy asi pětiletá, nebo tak nějak. Mám mladšího bratra. Ještě byl jeden sourozenec, který zemřel na nějaké vředy – dnes se na to už neumírá. Maminka byla

původně učitelka, ale byla doma. Když otec zemřel, odstěhovali jsme se povozem, který táhli dva koně. Auta tehdy nebyla. Maminka šla vedle povozu a plakala celou cestu, my děti jsme nic nechápaly. Pak jsme přijeli do Slavkova. Babička měla deset dětí. Maminka byla jedno z nich, tedy strýců a tet jsem měla dost. Babička měla velký dům. Jedno poschodí obývali nájemníci a v druhém poschodí bydleli ti, kdo neměli svůj dům. Tak tam jsme žili.

Nejpěknější bylo, jak jsme já a můj bratr chodili s babičkou do kostela. Ona vlastně „bejbysitovala“, a tak jsme chodili do kostela. Tenkrát se ještě samozřejmě sloužilo latinsky, vyzpěvovalo se a farář měl takové ty dlouhé šaty a kříž na zádech a točil se tam z boku na bok. Sem tam jsme slyšeli nějaké to Kyrie eleison a taky to opakovali, jako malé děti. Ve Slavkově býval v zimě jarmark a myslím, že i v létě. Všechny tety a strýcové přijeli a koupili nám, dětem, nějakého perníkového husara nebo srdce. Pamatuji si, že jsme si to skládali na velký stůl a obdivovali, jaké jsou tam krásné obrázky.

Čím jste chtěla být?

Ve Slavkově jsem chodila do školy. A potom když mi bylo asi deset nebo dvanáct, řekla jsem si, že by bylo krásné, kdybych mohla být baletkou. No ale zkoušela jsem, jaké je to hopsání na těch palcích a nedařilo se, tak jsem na to přestala myslet. Řekla jsem si, že páni učitelé mají stálý plat a dokonce dva měsíce prázdnin. Proč by to člověk nedělal, když tatínek a maminka také učili. Pak jsem tedy skládala zkoušku na učitelský ústav ve Znojmě. Tam jsem se dostala. Vystudovala jsem jeden ročník a potom přišli Němci. Školu jsem pak dokončila v Brně. Studia se mně velmi líbila a musím říci, že do dneška, když máme setkání, rádi vzpomínáme na školní léta a na profesory, kteří nás učili.

Během války nebylo možné hned nastoupit na učitelské místo, musela jsem čekat půl roku. Najednou nás zavolali do okresního města k učitelské přísaze. Řekli mi, že mám učit v Šaraticích; bylo to jen asi dva měsíce před prázdninami. Jezdila jsem tam na kole. Nejohrovnější bylo, že první, co jsem měla učit, bylo vaření. A já jsem vařit vůbec neuměla. Řekla jsem, že neumím vařit, že jsem nechtěla být učitelkou ručních prací a vaření. Pan ředitel prohlásil: „Ona vám to tady slečna všechno řekne. Do prázdnin to zvládnete a potom uvidíme.“ Pak ještě jsem něco učila, ale to už si nepamatuji. Po prázdninách jsem začala učit v Heršpicích – tam jsem byla asi čtyři roky. Potom mě přeložili do Hlučína u Opavy. Ale mému nastávajícímu se to nelíbilo a řekl mně, abych tam skončila a odešla s ním na Slovensko. On pocházel odněkud ze Slovenska. Tam však nikdo nečekal, že bych mohla učit a můj muž mi řekl: „Nebudeš nikde pracovat, budeš doma.“ A tak jsem zůstala doma. Manžel pracoval jako překladatel ve zpravodajské agentuře Reuter. Agentura překládala zahraniční zprávy a prodávala je pak novinám. Většinou se překládalo z angličtiny. Když nastal komunismus, přestalo se kupovat zpravodajství ze

Západu a začalo se kupovat více z Ruska. Kancelář byla nakonec zrušena. Manžel nevěděl, kam bude přeložen a co bude dál. Nakonec jsme se rozhodli odejít.

Jakou cestou jste se dostali až do USA?

Po různých spleťtých cestách jsme se dostali do Brazílie. Nerada o tom mluvím, ale tam byla velká bída. Přijeli jsme do Rio de Janeiro – jak se všude učí – „nejkrásnějšího města“. Nikoho jsme tam neměli. Někdo nám zaplatil elektriku do hotelu, kde jsme se ubytovali. Ten hotel byl asi hodinový hotel, poněvadž zeď byla špinavá a taky tam byly blechy. O tom jsme už četli v nějaké švýcarské příručce, která říká, že tam blechy jsou. Pak jsme si řekli: „Tady je moc horko, strašně horko. Radši pojedeme do São Paulo.“ Řeč jsme neuměli, ani já ani můj muž, který už uměl francouzsky, maďarsky a samozřejmě anglicky. Portugalština je taková zvláštní řeč, jako když..., ale radši to tam ani nepište, aby se Portugalci neurazili. Když jsme přijížděli do São Paulo, řekli jsme si: „Komíny tam jsou, to znamená, že tam práci najdeme“. Měli jsme doporučení na nějaké lidi a ti lidé byli tak výteční a tak hodní – byli to Italové. Byli milionáři a jeden z členů rodiny měl kouzelnictví jako koníčka – můj muž také. On však jako milionář měl velké možnosti nakoupit si, nač si jen vzpomněl, v Americe. Já jsem pracovala jako guvernánka, ale jelikož jsem neuměla řeč, děcka se začala bít a tak mě vyhodili. Dostala jsem však plat za celý týden. Potom jsem pracovala v malé továrničce, kde se vyráběly léky. Pracovala jsem v balírně. Majitelem byl nějaký Japonec.

Jednou jsem šla do práce a představte si, jdu tak pomalu do kopce k té továrničce a najednou vám blesk asi řekněme dvěstě nebo tři sta metrů udeří přímo doprostřed silnice. Já jsem si řekla, Ježíši Maria, kdybych byla bývala trochu dál, tak mě to mohlo zabít. Tak i tyto starosti mně způsobily zápal nervu tady v lopatce. To je tak hrozná věc, že člověk když jde, ani nestačí přejít na zelenou. Dokud se nehýbáte, tak nic, ale jakmile se pohnete, tak to je jako by vám tam někdo nůž vrazil.

A ještě k tomu na potvoru tam bylo největší horko na Vánoce. São Paulo se rozrůstalo a nebyl dostatek vody. Vodovod nestačil. A najednou voda přestala téci. To trvalo třeba i pět dní, že voda nebyla. A lidi klidně chodili do restaurantů a tam si dávali pít. Sklenice se umývaly stále ve stejné vodě – ta už byla oranžová. A když je tak horko, sotva vyjdete na ulici, hned na vás skočí blechy. A já jsem byla taková, že kdyby tam byla jen jedna blecha, tak na mě skočila. To bylo něco hrozného. Můj manžel byl úředníkem, ale to bylo tak špatně placené, že jsme si pomáhali tím jeho kouzelnictvím. Ten, kdo uměl něco manuálně a měl dílnu, byl na tom dobře, ale ostatní žili ve velké bídě.

Po nějakém čase přišel z Itálie dopis, že vyšla naše kvóta, a že se můžeme odstěhovat do Ameriky. Ale neměli jsme nikoho, kdo by nám dal afidavit. Takže pan kouzelník, milionář řekl: ‘Víte co, uděláme to tak: já složím dva tisíce dolarů jako afidavit za vás, ovšem vy to nevyberete’. Tak tam dal do banky dva tisíce dolarů. Jeho bratr, který měl lodě a byl ještě bohatší než pan kouzelník, nás vzal na svou nákladní loď. Cestu jsme zaplatili tak, že jsme mu prodali kouzelnické věci, které nám daroval jeho bratr kouzelník. Lodí jsme jeli třináct dní. Jeli jsme okolo Amazonky, moře bylo dva dny žluté od vody, která se tam vlévala. Na jednom místě na severu Brazílie loď zastavila. Kapitán tam totiž bydlel a stavil se za manželkou. Byl tam asi dva dny. Námořníci šli do nějakého podniku na kuře. Ještě jsme zastavili na Trinidadu, abychom načerpali palivo do lodi. Pak jsme dojeli do New Yorku, a tam vám byla taková mlha, že nebylo vidět nic. Tak oni měli takový stroj, takovou sirénu, a to řvalo HUUUUU-hooooo. Celej den to řvalo, abychom se s něčím nesrazili. Konečně jsme se přiblížili k Americe a oni říkali: ‘Vidíte, jak tam jezdí ta auta na břehu? V Brazílii měl málokdo auto a televizi jenom milionáři. Dívají jsme se, jak tam auta jezdí pořád a pořád a pořád. No a potom jsme čekali, kdy uvidíme Sochu svobody. Oni říkali, jo vono to asi nebude vidět. A taky vidět nebyla. Jeden známý, který se náhodou nakonec dostal do Ameriky, profesor, kterého muž znal ještě ze Slovenska, vydržel na nás čekat tři hodiny. To bylo naše ohromné štěstí, protože jsme měli málo peněz. Námořníci bydleli na lodi. Než se loď vyložila a naložila, navštívili lehké ženy a jeli nazpátek. Tak ten známý objednal taxík a vzal nás na 112. ulici, kde byl Rooming House Belveder. Ted’ už neexistuje, byl zbořen. Tam přicházeli uprchlíci a měli jednu světnici asi za 16 dolarů týdně. Tenkrát, když jsme přišli do Ameriky (někdy před rokem 1969, moc si to nepamatuji), moc lidí sem nepřicházelo. Naše známá nám sehnala byt za 90 dolarů. Byty byly i za 60, ale my jsme neměli tolik známostí. Když jsme neměli jak zaplatit, majitelé byli velice hodní a počkali. Chodili jsme nakupovat do marketu a tam vidíme dva, kteří nakupují a mluví česky. A říkají: ‘Jé, tady jsou dvě konzervy za dolar. To bychom si třeba mohli koupit.’ A můj muž jim říká, to asi těžko, protože to jsou konzervy pro psy. Tak jsme se seznámili, že jsme také mluvili česky. Můj muž, hned jak si mě vzal, okamžitě mluvil česky, nikdy mě nenutil, abych mluvila slovensky. On se naučil řeč ihned a já jsem lenošila.

Jak jste si tady našli práci?

Já jsem hned našla práci ve firmě Horn & Hardart. Byl to takový podnik na občerstvení. Můj známý poradil mému muži, aby vystudoval na knihovníka. Já jsem tedy pracovala a můj muž studoval na Columbus University. Měla jsem asi 30 dolarů týdně. Oni samozřejmě chtěli za studia zaplatit. A tak jsme sháněli, kdo by nám ty peníze mohl půjčit. Půjčil nám jeden československý spolek, potom nám půjčily ještě jiné spolky. Můj manžel po studiích dostal místo v Queens. Já jsem pak dostala práci na jedné universitě v Brooklynu – samozřejmě z protekce, měla jsem tam známou. A pak se na Columbijské universitě uvolnilo místo a šéfová tam byla Mad'arka, chtěla tam mít Evropanku. Tam jsem byla více než deset let. Uměla jsem slovanskou řeč, a tak jsem pracovala v oddělení časopisů.

A jak to bylo z kouzelnictvím vašeho muže?

Můj muž se snažil i tady, ale... Takoví umělci všelijací musí mít agenta. To znamená: znám bubníka, který jezdí do Japonska a tam bubnuje, ale ten agent to musí zprostředkovat a člověk, který bubnuje, mu dává třicet procent z platu. My jsme chtěli mít agenta. Můj muž strašně sháněl. Přišel k jednomu a ten mu říká: 'Začněte zpívat. No, jak to? Zpíváte tenor nebo bas?' 'Já jsem kouzelník...' Tak takové to bylo. Pak nám řekli, že nejsme v Unii. Tak jsme se přihlásili a zaplatili dvě stě dolarů, a Unie nám stejně nic nenašla. Peníze jsme zpátky nedostali. Taky jsme hráli ochotnické divadlo.

Můj muž zemřel asi před dvaceti lety. Bylo mu šedesát. Jednou, když jsem čekala na svého manžela tam kde pracoval, našla jsem brožuru, kde stálo, že muž, který nezemře mezi 60 až 63 lety, pak už žije dlouho – snad jedině, že by se o sebe vůbec nestaral. Že toto jsou nebezpečné roky. Tak si dejte pozor....

Kdy jste začala chodit do kostela v Astorii?

Víte, já si už nepamatuji, možná že by vám to řekl Josef Sedláček, nevím, kdy to bylo.

Co se vám líbí v Americe?

Líbí se mi tady, ale je tu moc horko. Je to zem bohatá a má hodně předností, například vám půjčí peníze, což v jiných zemích moc není.

Na závěr bych se rád zeptal: co vám dává víra v životě?

No, co je většího než Bůh? Bůh je všemocný, všechno může. Když se modlíte, když je vám zle, kdo jiný vám může pomoci? Když je někdo chudobný, víra pro něho znamená moc.

Ještě vám řeknu o jednom zázraku, který se nám stal. Bylo to v Itálii. Platili jsme tam 10 dolarů týdně za ubytování. To jsme jednou byli na tom tak zle, že jsme neměli nic. Neměli jsme co jíst. Byla zima. Já říkám: 'Človče, nemáme co jíst, tak aspoň vlezem do postele, aby nám nebyla zima.' Najednou někdo klepe na okno. Přišli dva manželé a přinesli nám hrnec vařené rýže. Takže to počítám za zázrak. Ještě k tomu měli takové typické německé jméno. (Poznámka: bylo to brzy po válce.)

Milá paní Nad'o, přeji Vám všechno nejlepší a děkuji za hezký rozhovor. Ať Vám Bůh žehná.

Fr. Antonín

Blahopřejeme k narozeninám

Pan Milan Večeřa oslavuje 21. ledna sedmdesáté narozeniny. Jménem celé krajanské rodiny mu přeji hodně zdraví a Boží požehnání do dalších let. Ať Vás po celý život posiluje víra a dává Vám pokoj a radost do Vašeho konání.

Fr. Antonín

Pavel Posád jmenován novým litoměřickým biskupem

Mgr. Pavel Posád (50) byl 24. prosince 2004 v poledne jmenován novým diecézním biskupem v Litoměřicích. Jmenování bylo současně oznámeno ve Vatikánu a na litoměřickém biskupství.

WINTER BALL

Czechs, Slovak & friends \$65.00 per person

Riccardo's by the Bridge For information call: Ludmila Svava 845 634 8217

21- 01 24th Avenue Jirina Voboril 718 626 0430

Astoria, NY 11102 Helena Kocica 718 380 3575

Saturday, January 31, 2004 Reception at Eight O'clock Helen Otypka 718 380 4051

Mše svaté v lednu 2004

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Jan-04	Za zemřelého Jana Bednáře	rodina Bláhova
02-Jan-04	Za zemřelého Martina Krále	rodina Sikorjakova
03-Jan-04	Za zdraví a Boží požehnání pro Josefa Krajču k jeho 64. narozeninám	Miroslav Krajca
04-Jan-04	Za zdraví a Boží požehnání pro L. Sedláčkovou	rodina Sedláčková
05-Jan-04	Za Josefa a Ludmilu Urbanovy	syn
07-Jan-04	Za zemřelé rodiče Františka a Libuši Širokých	Libuše Králová
08-Jan-04	Za Steve Ertischeck	Libuše Králová
09-Jan-04	Za Hynka a Marii Marasovy	Ing. Josef Urban
10-Jan-04	Za zemřelou sestru Evu Kratochvílovou	Lucie Chytil
11-Jan-04	Za zemřelého manžela	Marie Bartošová
12-Jan-04	Za Marii a Marco Weirich	rodina Weirichova
14-Jan-04	Za Jarmilu a Vojtěcha Janečka	rodina Weirichova
15-Jan-04	Za Martina Krále	rodina Weirichova
16-Jan-04	Za Miladu Stránskou	Blažena A. Stránská
17-Jan-04	Za Annu Chmela	Mary Otruba
18-Jan-04	Za Jakuba Šišperu	Jarek Staňa
19-Jan-04	Za Martina Krále	rodina Tomečkova
21-Jan-04	Za Václava Hyvnara	Mila, Ludmila a Jan Hyvnarovi
22-Jan-04	Za Helen a Jana Hlinkovy a děti, za jejich zdraví	rodina Hlinkova
23-Jan-04	Za Josefa Škrkoňa	Imrich a Katka Kovalovi
24-Jan-04	Za uzdravení mého bratra	Irena Pitra
25-Jan-04	Za Annu Chmela	Československý Club Manhasset
26-Jan-04	Za Rev. Bohumila Janíčka S.J.	Mila, Ludmila a Jan Hyvnarovi
28-Jan-04	Za Jarmilu Hynčikovu	Mila, Ludmila a Jan Hyvnarovi
29-Jan-04	Za Rev. Felixe Mikulu S.T.D.	Mila, Ludmila a Jan Hyvnarovi
30-Jan-04	Za Dr. Rudolfa Peřinu	Mila, Ludmila a Jan Hyvnarovi
31-Jan-04	Za zesnulou a živou rodinu Bryndovu	Irena Pitra

Prosba za zdraví

Přátelé prosí o modlitbu a požehnání pro Kamila Kubíka, Jerome Ministra, Josepha Sedláčka, Miroslava Kašpara a Dášu Lehmovou.

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Hlinkovi, Faturikovi, Halkovi, V. Seibertova, Vinsovi, J. Minister, M. Kaspar, D. Lehmová, Bartunkovi, family Weirich, K. Chrobak, N. Horak, V. Krenek, B. Smrčková, R. Schmiedt, M. Otruba, M. Sukany, Petraskovi, M. Spacek, family Kopecka, Jean Stefan, Josef a Gita Hlavinka.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci lednu:

Denny SZF Rutar 4. ledna, Ludmila Sedláčková 4. ledna, Marie Munzar 14. ledna, Benedikt Munzar 15. ledna, Jiří Hnízda 16. ledna, Milan Sikorjak 20. ledna, Milan Večeřa 21. ledna, Alex Chamberlain 21. ledna, Miroslav Kašpar 22. ledna, Marta Kotyzová 25. ledna, Olga Ludvíková 27. ledna, Naděžda Horák 27. ledna, Jan Pasáček 29. ledna, Norika Krupka Janík 30. ledna.